

Prædiken til 10. søndag efter trinitatis

Matt. 11, 16-24

Hvad er vort livs alvorligste forsyndelse? Det er et stort spørgsmål – og det er et spørgsmål, som teolog og filosof K.E. Løgstrup et sted er inde på. Han formulerer også forsigtigt et svar. Måske er det, siger han, når vi går det glædelige forbi. Når vi ikke ænser, hvad der er af glædeligt i vores liv, men lader det gå forbi, fordi vi er for optagede af at kredse om alt det, tilværelsen har snydt os for, når vi er for optagede af tilværelsens uretfærdighed mod os, eller når vi bliver sammenbidte af bitterhed – eller måske bare af det, der skal få vores hverdag til at hænge sammen. Dét er, siger Løgstrup, måske den største forbrydelse vi kan gøre mod livet og mod os selv – når vi lader det glædelige gå forbi os.

Det er også, hvad evangelieteksten til i dag handler om. Om børnene, dvs. os selv – de barnagtige voksne – som ikke tager imod de danse, tilværelsen byder os op til, som ikke synger højt med på glædens og også sorgens sange. Men når vi, som det hedder et sted i *Johannes' Åbenbaring*, i stedet for kun er lunkne, hverken kolde eller varme.

Nelson Mandela, som brugte 27 år af sit liv på at sidde indespærret i et berytget fængsel på Robben Island, blev engang efter sin fri-

givelse spurgt, om han ikke var bitter og hævnerrig efter de barske år i fangenskab. Bitter over at være blevet frarøvet det meste af sit liv sammen med sine kære. ”Jo” svarede han – men tilføjede så: ”Men jeg bekæmpede og besejrede min bitterhed og trang til hævn. For gjorde jeg ikke det, ville jeg jo stadig være fange i en eller anden forstand”.

Selv vi, der i borgerlig forstand er frie mennesker, kan være fanget. Vi er fanget af alt det, der har det med at besætte og formørke vores sind. Bekymringer, irritation over hinanden, frustration over det vi ikke kan lave om på (som oftest hinanden) og endnu værre – når det hele bliver til bitterhed og formørker vores sind. Ingen af os slipper for de sider af tilværelsen. De hører med til det at være menneske. I den kristne tradition kalder vi det for arvesynden: det, at der til vores liv hører et mørke, vi kan fortabe os i. Et mørke, som vi holdes fanget i. Alt imens livet ligesom sand løber ud mellem fingrene på os.

Selv det tætteste mørke kan bekæmpes. Det er, hvad Nelson Mandela svarede journalisten, der spurgte, om ikke han var bitter efter 27 i helvede. Svaret var, at hvis ikke

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

han bekæmpede sin hævnørst og bitterhed, ville han stadig være fange. Der ville ikke være noget sandt liv til ham ude på den anden side af fængselsmurene.

Det svar og de ord, som Nelson Mandela her formulerer, er så stærke, at de næsten ikke er til at rumme for vores forstand. Hvorfra henter man sådan en styrke og vilje til at ville menneskelivets sande frihed så stærkt, at man kan gå i kamp mod mørket – også mørket i en selv?

En tidligere biskop, Georg Geil, fortæller et sted en lignende historie – og antyder også et svar. Det er historien om manden, der i Hitler-tiden sad fanget i en enecelle. Det barske ophold driver ham til vanviddets rand. Fangen fortæller, at da han stod og balancerede ude over vanviddets afgrund, da slog en tanke ned i ham, nærmest som en røst fra oven: ”Sig altid Gud tak!” Og hans stille tak blev som en daglig bevægelse væk fra afgrunden. Han takkede for de små ting: takkede for den smule søvn, han havde fået forrige nat, takkede for de gode år, han havde haft, takkede for, at hans helbred endnu var nogenlunde, og at der hjemme var nogle, der holdt af ham. Der var kun små ting at takke for – men af dem fik han alligevel fornyede kræfter til at bære store byrder.

Det er et vilkår for os alle sammen, at vi forspilder det liv, vi har fået skænket. Det er et vilkår, at vi lader os fange af mørket i os og omkring os. Men der er lykkeligvis også den mulighed, at vi i stedet for mørkets fange bliver *håbets fange!*

At være håbets fange er et udtryk, som den sydafrikanske ærkebiskop Desmond Tutu har brugt. Og håbets fangenskab er ikke et

fangenskab, der begrænser, men befrier – som sætter os fri til at gå ud i livet og få mod til at tage imod det, både når det er tid til at danse af glæde, og når det er tid til at synge sorgen ud.

For at være håbets fange eller at sige Gud tak betyder ikke, at der ikke også er tidspunkter, hvor der skal grædes over livet og synges klagesange. Men selv klagesangene kan være en hyldest til livet. Når vi synger dem af sorg over det glædelige, vi har haft, men mistet. Da bliver selv klagesangene en kamp for liv og håb.

Der er et gammelt ordsprog, som lyder sådan her: ”Vend dit ansigt mod lyset, og skyggen falder bag dig”. Det er dét, der er sket for vores to dåbsbørn i dag. De er blevet vendt mod lyset og er blevet håbets fange. De – og alle vi andre – får her skænket et håb til at leve af og til at tage med ud igennem alle livets kampe.

Her hører vi de håbefulde ord, at vi er skabt ud af kærlighed og holdes oppe af kærlighed. Vi hører, at selv om der er mørke i vores liv, så bliver vi her blidt vendt mod lyset, så skyggen falder bag os, sådan at vi i kristen forstand altid vandrer mod lyset. Vi bliver næret af håbet om, at hvad der her falder og ødelægges, det vil Gud genrejse.

Evangelieteksten til i dag er en opfordring til os om ikke at stirre os fuldstændig blinde på det ødelagte i vores liv. Gør vi det, så lammes vi som børnene på torvet. Vi stivner og bliver saltstøtter som Lots hustru, der netop vender sig om og retter blikket mod alt det ødelagte bag sig. Det er, siger evangeliet, at give mørket, ja selv døden plads før tid.

Evangelieteksten til i dag er barsk tale – men den barske tale er ikke til for at knuse os, men for at knuse den hårde skal omkring os og få os ud i livet. Den vil vække os og vende vores øjne mod det lys, der lader skyggen falde bag os, og sender os ud i livet med taknemmelighed og nyt mod.

I dag lyder det til os: ret dine øjne mod det lys. Lad din sjæl mærke, at du er håbets fange, og at der er et sted at hente kræfter til at bekæmpe mørke og bitterhed med. Lad ikke glæden gå forbi dig, men sig altid Gud tak. Amen.

Anja Stokholm

Tranbjerg Sogn

Salmer:

752, 208, 448, 313, 472, 400